

Gent

M.J. Jordan
@MarijoJordan

Un vestit firmat per McCartney

Aquest cop sí. **Stella McCartney** no va voler saber res del vestit de la núvia quan el seu pare es va casar amb **Heather Mills**. Però ara **Nancy Shevell** cau bé a tot el clan i la dissenyadora ha volgut donar l'enhonora-bona a la parella (des del 2007) vestint-los tots dos per donar-se el sí vull al centre de Londres. L'enllaç ha tingut lloc on **Paul** es va casar per primera vegada amb **Linda**, que a més era amiga de la nova Lady McCartney. Boda a la vella Anglaterra amb 51 anys i un nuvi anglès, però sent milionària nord-americana: quin és el disseny ideal? Per a Stella, una peça senzilla, curta i amb un toc *retro* que ens recorda veladament una de les icones de l'anglo-manía (malgrat que de la mala fama no l'alliberi ni el film de **Madonna**): **Wallis Simpson**.

Si recordem el vestit de núvia de la dona que va fer abdicar **Eduard VIII**, hi trobem la mateixa botonadura folrada, aquesta mena de faixa que marca cintura i la caiguda sedosa dels anys 30, malgrat que ni el color (aquell era blau cel), ni l'escot ni la llargària s'assemblin. Però hi ha el puntet reial que també **Sarah Burton** va incorporar en el comentat vestit de la dama d'honor **Pippa Middleton** en la boda reial de **Guillem**. I si la botonadura també ens remet una mica al vestit de núvia de **Grace Kelly**, el fet que sigui curt per sobre genoll i que l'acompanyi amb la cabellera lliure i unes sandàlies obertes li treu força l'aire de seriositat, i li aporta frescor juvenil. Nancy ha optat per dur sabates més còmodes que boniques i no ha prescindit d'un toc als cabells com faria tota dama britànica malgrat que una flor sola al mig del cap sembli un bolet perdut.

Stella s'ha esmerçat especialment a donar forma a la part alta del vestit, ideada com una brusa suau i elegant, i

Paul McCartney i Nancy Shevell diumenge a la sortida de l'ajuntament londinenc on es van casar ■ REUTERS

en aquest cas tothom ha pogut accedir lliurement a contemplar la seva creació a la sortida del vell ajuntament de Marylebone. Recordem que Heather Mills va encarregar el seu a unes dissenyadores i que no el va pagar a canvi de fer-los publicitat en els diferents reportatges nupcials. Després va vendre una sola foto per recaptar diners per a una ONG i les creadores van posar el crit al cel. Per compensar l'enrenou, la model es va comprometre a pagar 15.000 dòlars. Va ser un més de tots els titulars que la unió del **beatle** i la model van donar fins que el matrimoni es va liquidar amb una filla (que ara a la boda ha fet de dama d'honor) i un divorci que al músic, amb un patrimoni de 1.000 milions d'euros, n'hi va costar 31.

En el nou matrimoni difícilment tindrem escàndols. D'entrada, el casament ha estat molt discret malgrat que a la celebració, a casa del **beatle**, hi van assistir convidats com **Ringo Starr**, **Barbara Walters** (la presentadora és cosina de la núvia), **Kate Moss** i **Twiggy**, que van poder contemplar el Picasso que té l'artista i gaudir de plats vegetarians (com li agradava a Linda, i a Stella). Fins i tot la data triada indica bon rotllet: el dia de l'aniversari de **John Lennon**. I això, una setmana després d'haver-se deixat tractar per primer cop en 40 anys al costat de **Yoko Ono**.

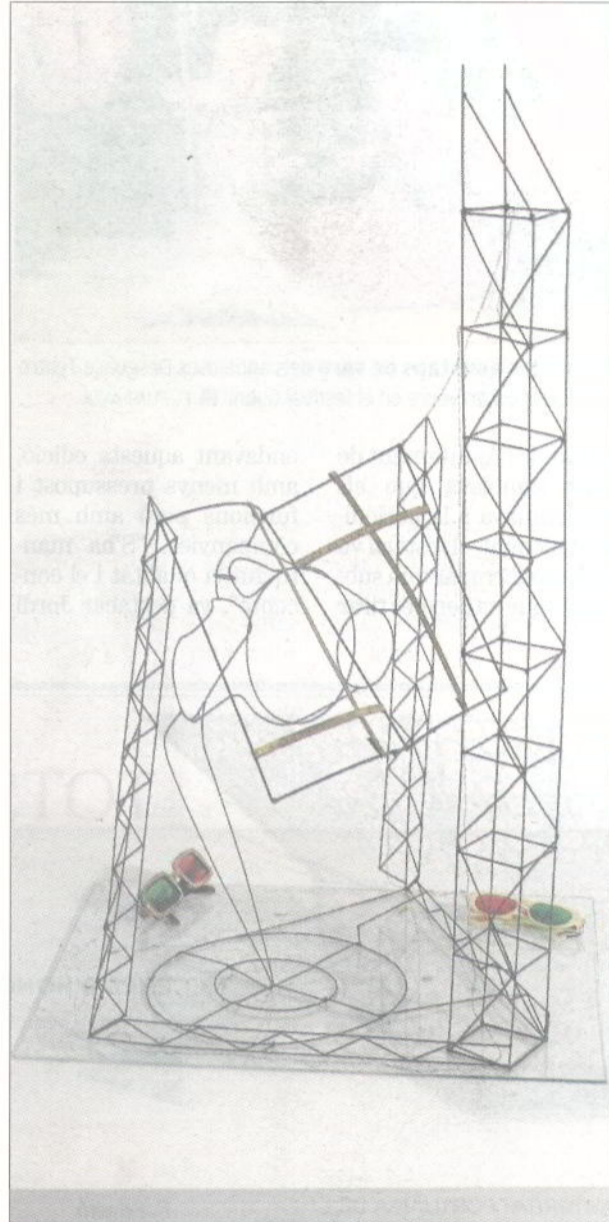
La Fundació Suñol recupera l'obra de l'artista argentí, que va morir de sida

Frangella, provisional

Maria Palau
BARCELONA

El 1989, Luis Frangella va exposar per última vegada a Barcelona, a la ja desapareguda, i avui mítica, galeria Ciento de la seva estimada Marisa *La Bella*, Marisa Díez de la Fuente. Mesos després, va morir de sida a la seva llar de Nova York, amb 46 anys, sense respostes a una estranya malaltia llavors tan desconeguda, cruel i maleïda, que li havia manllevat un futur artístic prometedor. Frangella encara tenia moltes coses a dir, tot i que ell deia amb una certa humilitat, impròpia dels egos desmesurats, que era un artista de poques idees, una cada any o cada dos anys. Com ell mateix, el seu art no era, no és, ni pretensions ni impositiu. Flueix i, segons com, fins i tot sembla provisional.

Nascut a Buenos Aires el 1944 i format com a arquitecte, tot i que no va exercir mai, Frangella va exposar diverses vegades, als anys vuitanta, a la galeria Ciento. Per desgràcia, ben pocs col·leccionistes hi van parar gaire atenció, però n'hi va haver un que s'hi va enganxar de seguida, Josep Suñol. El 1981, l'any que va fer la primera

'La jarra vertiente o máquina de dibujar', de Luis Frangella, peça de la Col·lecció Suñol ■ ARXIU

exposició a Barcelona, Suñol li va comprar l'obra *La jarra vertiente o máquina de dibujar*, un dibuix fantasiós esculpit amb filferro de bronze, cinta metàl·lica, fil, vidre i dues ulleres tridimensionals. Una peça màgica que conté les obsessions de Frangella per les il·lusions òptiques, no pas en un sentit lúdic sinó del tot espiritual, i que ara llueix en la nova exposició temporal de la Fundació Suñol, molt ben acompanyada d'una trentena més d'obres.

Amb el repte, difícil, de mantenir viu el record d'aquest artista que va trobar el punt d'intersecció harmònic entre la tradició i l'experimentació artística, l'exposició proposa un tast de gust intens per les múltiples maneres de treballar de Frangella, des de les seves pintures de concepte contundent (amb el crani i l'espelma que es fon com a signe dels seus ne-

Va exposar diverses vegades als anys vuitanta a la mítica galeria Ciento

guits i angoixes), i passant pels seus dibuixos evolutius (com ara els seus estudis sobre el moviment del cap), fins a instal·lacions de làmines d'acetat superposades que irradien diferents trucs òptics. L'exposició, no podia ser d'una altra manera, l'ha comissariada Díez de la Fuente. ■

* **Luis Frangella, 'La jarra vertiente o máquina de dibujar'**. FUNDACIÓ SUÑOL. FINS AL 28 DE GENER.

Reivindicació de Gilgamesh

Pere Morey presenta uns contes i 'refresca' la reedició d'una novel·la

L.L.
BARCELONA

Pere Morey (Palma, 1941) és un home intel·lectualment molt actiu i amb un gran sentit de l'humor. Ha visitat Barcelona per presentar *Els casos més espantosos de l'inspector Te-*

lini Alpesto (Moll), vuit relats de fons policial i to humorístic. "Antoni Torres, professor de l'escola de policia de Mallorca, em va presentar un company que em va explicar casos increïbles, i els he escrit", comenta. Són narracions sense morts, ni sang ni fetge; sexe, sí: "Una obra de gènere negre, si no inclou un clauet, no val res!", exclama. "L'inspector real està tan content que ja

m'explica més històries per a la segona part."

Morey, home mediàtic de ràdio i televisió, autor de més de trenta títols i premiat per obres juvenils, aprofita per comentar la reedició de *Mai no moriràs*, *Gilgamesh*, publicada per Moll fa 20 anys i ara "amb un 30% de material nou". Es tracta d'una versió actualitzada, imaginativa i alhora fidel del poema de fa 4.500 anys que narra

l'epopeia del sumeri Gilgamesh, precursor d'Ulisses. "Aquesta obra és l'embrió de tota la literatura occidental; parla del diluvi quinze segles abans que la Bíblia, fins i tot conté ciència-ficció i muller fatal, és riquíssima!" L'apassionament i els exemples amb què Morey relaciona l'obra amb moltes altres d'universals, aconseguix l'objectiu: fer agafar unes ganes boges de llegir-la. ■